

вече за напрѣдъ села монастыри-ти и епископи-ти, безъ волю-тѣ на господари-ты. Въ врѣмя-то на самозванца пѣкъ и прѣзъ войны-ты съ Полшѣ и Швецїѣ много отъ монастыри-ты были опустошени отъ Поляци-ты и Швеци-ты, та останѣли безъ иноци, а други ся разорили отъ тяжкы-ты налаганія на правителство-то за нужды-ты му. А като не можали вече да поддържатъ само отъ себе си бѣдни-ти и запустѣли-ти монастыри напрѣжно-то си самостоятелно сѣществуваніе, Съборъ-тъ на 1681 годинѣ опрѣдѣлилъ едни отъ тѣхъ да ся затворять, а други да ся присѣдинять на сѣдалища-та и по-главны-ты монастыри, та да ся наглѣдвать по-добрѣ.

Духове-ти на XVIII-ый вѣкъ станѣли още по-непріязненни камъ-то монашескыя животъ. Петъръ I. съ указъ (1703) запрѣтилъ, да не ся правять вече нови монастыри, и да не постригвать млады калугеры. А въ врѣмя-то на Бирона (1794 г.) ся запо-вѣдало да не постригвать другыго, освѣнъ удовѣлы-ты священни-ци и опраздены-ты съдати; нѣ императрица Елисавета развалила това узаконеніе, кога-то позволила да си ся калугерять пакъ като напрѣдъ, сичкы кои-то имѣть добръ волю, само съ нѣкаквы необходими ограниченія. Императрица Екатерина II-а (1764) пѣкъ отнѣла недвижими-ты имоти на монастыри-ты, и нарядила да ся отстѣпять отъ хазнѣ-тѣ пары по узаконены количества за поддържаніе-то имъ. При това узаконяваніе много намалѣли, и колко-то останѣли, раздѣлили ги на три класса.

ГЛАВА ШЕСТА.

Състояніе-то на православнѣ-тѣ черковѣ въ Западнѣ Россїѣ.

§. 93. Опыти на Западнѣ-тѣ черковѣ за да подчини подъ себе си Русскѣ-тѣ. — Въвожденіе на униѣ-тѣ. Страданіе-то на православны-ты въ врѣмя-то на Сигизмунда III-ий.

Русска-та черкова, отъ само-то си начало до XV-ый вѣкъ чякъ, была една и нераздѣлна подъ управленіе-то на единъ само митрополитъ. Послѣ въ начало-то на XV-ый вѣкъ политика-та на Витовта отдѣлила Киевскѣ-сѣ митрополїѣ отъ Московскѣ-тѣ; нѣ съ това отдѣляніе не было ся унищожило още вътрѣшно-то един-